

Η Μπέττυ Μαγρίζου είναι συγγραφέας μυθιστορημάτων, παιδικών βιβλίων και θεατρικών έργων, το θεατρικό της «Η προίκα» (2000) πήρε κρατικό βραβείο θεάτρου. Κείμενά της διδάσκονται στο τμήμα νεοελληνικής λογοτεχνίας του Πανεπιστημίου της Πάδοβα. Έχει κάνει εκπομπές στο ραδιόφωνο. Έχει συμμετάσχει σε πολλές εκπαιδευτικές και πολιτιστικές δράσεις στη Λάρισα. Είναι ενεργό μέλος της Ισραηλιτικής Κοινότητας. Είναι αιμοδότρια από τα 18 της. Είναι σύζυγος και μητέρα. Σπούδασε οικονομικά, ασχολήθηκε με τη διακόσμηση και την ψυχολογία. Η Μπέττυ Μαγρίζου είναι πολυδιάστατη.

Συνέντευξη στην **Εύη Μποτσαροπούλου**

«Είμαι από τους ανθρώπους που μ' αρέσει να μοιράζομαι και συναισθήματα και γνώσεις, όταν κάτι το ξέρω ή μαθαίνω κάτι που με εντυπωσιάζει θέλω να το μοιραστώ. Πολλοί άνθρωποι το αποφεύγουν, νομίζουν ότι χάνουν οι ίδιοι σε οπλοστάσιο. Είχα πάντα αυτό το διδακτικό στη ζωή μου...».

Με την Μπέττυ γνωριζόμαστε αρκετά χρόνια, αν και όχι τόσο καλά για να της μιλάω στον ενικό... Όμως είναι τόσο εγκάρδια, χαμογελαστή και οικεία που μου βγαίνει αυθόρμητα. Τελικά, οι άνθρωποι που νιώθουν γεμάτοι, σου δίνουν αυτό το χώρο, γιατί δεν έχουν τίποτα να χάσουν, μόνο να δώσουν.

Κοινωνικό μυθιστόρημα, αστυνομικό, βιογραφία του πατέρα σου, παιδικά

παραμύθια, θεατρικά έργα. Πως συνυπάρχουν όλα αυτά;

Όλα αυτά είναι είδη γραφής κι εμείς οι συγγραφείς είμαστε εργάτες της γραφής. Έγκειται στην διάθεση του κάθε συγγραφέα να θελήσει να ανακαλύψει όλες τις πτυχές της. Εγώ είχα την διάθεση αλλά και την περιέργεια να τα ανακαλύψω, να δοκιμαστώ και τέλος να κατακτήσω όλα αυτά τα είδη γραφής.

Ποιο είδος σε συνεπαίρνει τελικά;

Τα αγαπώ όλα τα είδη γραφής για διαφορετικούς λόγους το καθένα. Το μυθιστόρημα μου δίνει τη χαρά της επικοινωνίας με τους αναγνώστες που μοιράζονται μαζί μου κοινούς προβληματισμούς και ευαισθησίες, τα παιδικά με φέρνουν κοντά στην αθωότητα και την αχαλίνωτη φαντασία των παιδιών και το Θέατρο με οδηγεί στην μαγεία του να βλέπεις να ζωντανεύουν μπροστά στα μάτια σου οι ήρωες σου, όπως ακριβώς τους φαντάστηκες!

Πως προέκυψε η συγγραφή;

Μια εσωτερική παρόρμηση με οδήγησε να ξεκινήσω να γράφω. Ήταν μια ανάγκη να μιλήσω για πράγματα που είχα μέσα μου και να τα μοιραστώ. Κι αυτό να το κάνω μέσα από ωραίες και τραβηχτικές αφηγήσεις! Τα οικονομικά που σπούδασα ήταν πολύ ψυχρά για την ιδιοσυγκρασία μου, τα οπτικά επίσης που σπούδασα δεν με πολύ τράβηξαν και γι' αυτό ασχολήθηκα με την διακόσμηση και με την ψυχολογία για πολλά χρόνια. Ευτυχώς, σαν Θείο δώρο μου προέκυψε η συγγραφή με μια πορεία πια, που μετράει τα 24 χρόνια.

Πως βλέπεις τη συγγραφική δραστηριότητα στη Λάρισα; Στην παρουσίαση του Στην Πολυξένη, ο Θωμάς Ψύρρας είπε ότι οι Λαρισαίοι συγγραφείς είναι συνειδητά δημιουργοί της περιφέρειας, συμφωνείς;

Πράγματι αυτό είπε ο Θωμάς Ψύρρας στην παρουσίαση της Πολυξένης, που ήταν και το πρώτο μου βιβλίο. Πολύ γρήγορα όμως θα το έπαιρνε πίσω γιατί και τα δικά του βιβλία και τα δικά μου αλλά και άλλων Λαρισαίων ταξίδεψαν με επιτυχία πέρα από τα σύνορα της επαρχίας.

Διαβάζουν οι Λαρισαίοι Λαρισαίους συγγραφείς;

Θέλω να πιστεύω πως ναι, αν κρίνω από τον εαυτό μου που μου αρέσει να γνωρίζω τους δημιουργούς της πόλης μου. Στα σχολεία μάλιστα που πηγαίνω συστήνω στους εκπαιδευτικούς και στους μαθητές να ξεκινήσουν διαβάζοντας τους συγγραφείς της πόλης τους.

Η πόλη και οι Λαρισαίοι θεωρείς ότι σε αγκάλιασαν; Πότε εγκαταστάθηκες στη Λάρισα;

Με την Λάρισα είχα στενές σχέσεις από μικρή καθώς η μητέρα μου ήταν Λαρισαία και ερχόμασταν εδώ συχνά από την Θεσσαλονίκη, όπου ζούσαμε. Η μοίρα το έφερε να παντρευτώ Λαρισαίο και να εγκατασταθώ μόνιμα εδώ από το 1978. Αγαπώ τη Λάρισα και τους ανθρώπους της και νοιώθω πως με αγάπησαν και με αγκάλιασαν κι αυτοί. Είναι μια αμφίδρομη σχέση αγάπης και αποδοχής.

Και συ όμως, έχεις πολύ ενεργή παρουσία στα εκπαιδευτικά και πολιτιστικά δρώμενα της πόλης...

Πράγματι όσα χρόνια είμαι στο χώρο της λογοτεχνίας έχω συμμετάσχει αφιλοκερδώς σε πολλές μεγάλες εκδηλώσεις- αφιερώματα του Δήμου. Σταχυολογώ μερικές: Αναλόγιο για τον 20 αιώνα, 100 χρόνια από την κήρυξη του Μεγάλου Πολέμου, Πανσέληνος του Αυγούστου, Αφιερώματα στη Σμύρνη, στον Μπρεχτ, στον Λόρκα, στον Καζαντζάκη, στον Καβάφη, στον Γκάτσο, στον Ρίτσο, στον Καραγάτση και κατά την περίοδο της καραντίνας ανταποκρίθηκα με χαρά στο κάλεσμα του Δήμου και διάβασα το παραμύθι μου Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΒΙΚΤΩΡ σε βίντεο που ανέβασε στην σελίδα του.

Πες μου λίγο για τις εκπαιδευτικές εκδηλώσεις και δράσεις μνήμης για το Ολοκαύτωμα...

Ήταν μια δική μου ιδέα, που την πρότεινα ως γενική γραμματέας και πρόεδρος της επιτροπής πολιτιστικών της Ισραηλιτικής Κοινότητας Λάρισας και που έγινε αμέσως αποδεκτή από την Περιφερειακή Διεύθυνση Εκπαίδευσης Θεσσαλίας. Σκέφτηκα να αξιοποιήσουμε την πλατεία Άννα Φρανκ που υπάρχει στη Λάρισα· τα παιδιά θα μπορούσαν να μάθουν για το ολοκαύτωμα μέσα από μια ηρωίδα που θα μπορούσαν να ταυτιστούν. Εδώ και 9 χρόνια, έχουν καθιερωθεί πλέον οι εκδηλώσεις των Σχολείων στην Πλατεία της Άννας Φρανκ, στην μνήμη των 1.500.000 παιδιών αθών θυμάτων του Ολοκαυτώματος.

Στην πρώτη εκδήλωση είχαμε συμπεριλάβει ένα διαγωνισμό έκθεσης με θέμα το Ολοκαύτωμα για μαθητές Γυμνασίων, Λυκείων της Λάρισας με έπαθλο υπολογιστές· όταν τα βραβεία δόθηκαν στους μαθητές κατά την Ημέρα Μνήμης το 2010, ο γενικός γραμματέας του Υπουργείου Παιδείας κ. Καλατζής, που ήταν ομιλητής μας, ενθουσιάστηκε με την ιδέα. Βασιζόμενος στο αρχικό κόνσεπτ, καθιέρωσε έναν Πανελλαδικό Διαγωνισμό Βίντεο με θέμα το Ολοκαύτωμα και ως βραβείο επίσκεψη – προσκύνημα στο Άουσβιτς.

Τι είναι αυτό που κάνει κάποιον Λαρισαίο τελικά;

Να ζει τον παλμό της Λάρισας, να αγαπάει τον τόπο αυτό με τα καλά και τα κακά του, να νοιάζεται γι' αυτόν και για τα προβλήματα του, να συμμετέχει ενεργά.

Ποιο είναι το παιδικό βιβλίο που θυμάσαι και ποιο σε καθόρισε;

Το “χωρίς οικογένεια” του Έκτορ Μαλό. Ήταν τρυφερό, είχε ενδιαφέρουσα και γρήγορη πλοκή, είχε αγωνία, ήταν συγκινητικό! Αυτά ακριβώς τα συστατικά, που θέλω να έχουν τα βιβλία μου.

Θεατρική παράσταση; Το πρώτο θεατρικό έργο που είδες;

Πολύ παιδικό θέατρο είδα όταν ήμουν μικρή.

Δεν θα ξεχάσω όμως την πρώτη επαφή μου με το Θέατρο ενηλίκων, όταν είχα κάπως μεγαλώσει, με την παράσταση “Ωραία μου κυρία ” του Μπερναρντ Σω με την Αλίκη Βουγιουκλάκη. Θυμάμαι αργούσε να αρχίσει η παράσταση και περιμέναμε με αγωνία και με εκνευρισμό μπορώ να πω, να αρχίσει, όταν ξαφνικά περνάει από τον διάδρομο του θεάτρου τρέχοντας και χαιρετώντας μας ένα εξάισιο πλάσμα, ένα φωτεινό και υπέρλαμπρο πλάσμα που συγχρόνως είχε μια ελαφράδα, μικρού κοριτσιού, ζητώντας μας συγνώμη που καθυστέρησε · ήταν η Αλίκη Βουγιουκλάκη, που είχε αργήσει! Μας είχε ήδη κατακτήσει και πάρει μαζί της πριν ακόμα ξεκινήσει η πολύ ωραία παράσταση!

Μπέττυ, ποια πιστεύεις ότι είναι η πιο σημαντική στιγμή στην ιστορία της σύγχρονης Λάρισας;

Η αποκάλυψη του αρχαίου θεάτρου.

Ποιο θεωρείς ως έργο σταθμό στην πόλη;

Το σημαντικό έργο του δημάρχου Λαμπρούλη, που έσωσε τη Λάρισα από τις λάσπες και την γέμισε με όμορφους πεζόδρομους.

Η πιο χαρακτηριστική εικόνα της Λάρισας για σένα;

Το ποτάμι από ψηλά από τον αύλειο χώρο του Άγιου Αχιλλείου την ώρα που δύει ο ήλιος!

Τι σου λείπει από τη Λάρισα της νεαρής σου ηλικίας;

Οι όμορφες μονοκατοικίες με τις ανθισμένες αυλές τους.

Ποιο είναι το αγαπημένο σου μουσείο στην πόλη;

Δεν μπορώ να επιλέξω. Τα αγαπώ όλα για διαφορετικούς λόγους και καμαρώνω που η πόλη μας έχει τέτοιο πλούτο σε Μουσεία. Με το Μουσείο Κατσιγρα έχω από χρόνια μια ιδιαίτερη σύνδεση, από τότε που εκθέσεις λάμβαναν μέρος στο ισόγειο του Δήμου και τις επισκεπτόμασταν με την κόρη μου από όταν ήταν πολύ μικρή. Δεν θα ξεχάσω που κάποια στιγμή είχε δει σε ένα περιοδικό ένα έργο και μου είπε: Τέτσης δεν είναι αυτό; Κι όντως ήταν Τέτσης κι αυτή ήταν μόλις οκτώ χρονών.

Και το αγαπημένο σου κτίριο;

Η μονοκατοικία του Μουσών Αβραάμ, που ευτυχώς εντάχθηκε από τον Δήμο σε πρόγραμμα χρηματοδότησης και θα σωθεί επιτέλους! Είναι ένα στολίδι της πόλης μας, που λυπόμουν να το βλέπω να ρημάζει.

Ο μεγαλύτερος λαρισαϊκός σου φόβος;

Δεν το έχω σκεφτεί ποτέ. Αλλά τώρα που το σκέφτομαι θα πω τον σεισμό. Χτυπήθηκε η Λάρισα κατά καιρούς σκληρά από σεισμούς.

Αν η Λάρισα ήταν γεύση;

Αν η Λάρισα ήταν γεύση θα ήταν σίγουρα κοκορέτσι, σπλινάντερο κι αρνί της σούβλας!

Ποιο βιβλίο σου θεωρείς ότι εκφράζει περισσότερο την λαρισινή κουλτούρα;

Το βιβλίο μου "Στην Πολυξένη" έχει φόντο σε κάποιο μεγάλο μέρος του την επαρχιακή κουλτούρα, που ήταν παντού στην Ελλάδα ίδια την εποχή εκείνη του 1950, που περιγράφω. Βέβαια εγώ είχα πάρει στοιχεία από τις αφηγήσεις που μου έκανε όταν ήμουν μικρή μια γυναίκα από χωριό της Λάρισας, που την είχε φέρει η γιαγιά μου για να βοηθάει την μαμά

μου στις δουλειές και στο μεγάλωμα των τριών παιδιών της. Πολλά βράδια όταν έλειπαν οι γονείς μου, μου μιλούσε και μου μιλούσε για πράγματα απίστευτα (υπόψιν ότι όλες τις ώρες ήταν σχεδόν αμίλητη) κι εγώ ρουφούσα τα λόγια της. Το τέλος των αφηγήσεων της μας έβρισκε με υγρά μάτια και αγκαλιασμένες.

Από τότε είχε φανεί η ευαισθησία μου και η απίστευτη ικανότητα που έχω, να κάνω τους ανθρώπους να μου εξομολογούνται τα εσώψυχα τους...

Έχεις δίκιο, δημιουργείς αυτή την οικειότητα στους άλλους, το έχω νιώσει και εγώ... Σε ευχαριστώ πολύ γι' αυτή τη συνέντευξη.

Και γω σε ευχαριστώ. Καλή χρονιά σου εύχομαι!

Καλή χρονιά σε όλους μας, Μπέττυ!

*Η **Μπέττυ Μαγρίζου** είναι παντρεμένη και μητέρα μιας κόρης. Σπούδασε οικονομικά στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Έχει γράψει τα μυθιστορήματα Στην Πολυξένη (1996), Ο Νέστορας που Τόρη τον φώναζε αυτή (1997), Μοιραία ταύτιση (2002), Το βραχιόλι της φωτιάς (2006), που εκδόθηκαν από τις Εκδόσεις Καστανιώτη, τα παραμύθια “ο πρίγκιπας του πλανήτη Βίκτωρ” και “Βίκτωρ ο ταξιδευτής του ουρανού” από τις εκδόσεις Διάπλαση, τα θεατρικά έργα Η προίκα (2000), που πήρε κρατικό βραβείο θεάτρου Το κοινό ταμείο (2001), και Η τελευταία βελονιά (2007), Φεγγάρι στον ακάλυπτο (2019) το θεατρικό αναλόγιο Λε χάιμ-Στη ζωή (2000) που απέδωσαν η Αντιγόνη Βαλάκου και ο Πέτρος Φυσσούν. Συμμετέχει με κείμενά της στο βιβλίο « Νέοι στη Δίνη της Κατοχής » έκδοση της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς (2008). Στο Δημοτικό Ραδιόφωνο της Λάρισας έκανε την εβδομαδιαία εκπομπή λόγου « Ιστορίες χωρίς τίτλο». Έγραψε το σενάριο στην ταινία ΑΒΡΑΑΜ-ΑΛΜΠΕΡΤΟ, που προβλήθηκε στην Ημέρα Μνήμης του Ολοκαυτώματος στη Θεσσαλονίκη το 2006. Για πολλά χρόνια ασχολήθηκε με την ευαίσθητη προσχολική ηλικία (συνεργάστηκε με τον παιδικό σταθμό SNOOPY) γράφοντας πρωτότυπα παραμύθια και αποδίδοντάς τα με θεατρικό τρόπο. Από τον Οκτώβριο του 2013 ανέβηκε το θεατρικό της Η ΠΡΟΙΚΑ σε σκηνοθεσία Φώτη Μακρή και Κλεοπάτρας Τολόγγου με την Στέλλα Παπαδημητρίου στο θέατρο Στούντιο Μαυρομιχάλη και μέχρι σήμερα συνεχίζει την επιτυχημένη του πορεία με περιοδείες σε πόλεις της Ελλάδας. Κείμενά της διδάσκονται στο τμήμα νεοελληνικής λογοτεχνίας του Πανεπιστημίου της Πάδοβα ενώ προσκλήθηκε να παρουσιάσει το έργο της στην έδρα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας στο Selouin College του Κέμπριτζ.

ΠΗΓΗ: [ιστοσελίδα onlarissa](#), 3.1.2021